

KUNSTEN PÅ LØREN STASJON

- Det er lang tradisjon for kunst på Oslos T-banestasjoner, helt siden utbyggingen av T-banenettet østover på 1970-tallet.
- Kunstprosjektene på Løren stasjon er finansiert av Sporveien AS og produsert i regi av Oslo kommunes kunstordning som administreres av Kulturetaten.
- Kunstordningen muliggjør permanente og temporære kunstprosjekter både innendørs og utendørs. Kunstverkene som utgjør Oslo kommunes kunstsamling vises i alle Oslos offentlige rom, både ute og inne.

Camille Norment – «Rhythm Wars – Interval»

Kunstverket ved inngangspartiet til nye Løren stasjon, «Rhythm Wars – Interval» av Camille Norment (f. 1970) er formet som en skarptromme, hengende på stasjonens fasade med skarptrommens stativ klamrende og klatrende fra fasaden og taket. Hele verket er som frosset i tiden, det er som om den edderkopplignende konstruksjonen når som helst skal fortsette på sin ferd opp eller ned av veggen. Trommen lyser og hilser reisende velkommen, og henspiller slik på stasjonsklokker – kanskje det tydeligste arkitektoniske tegnet, uansett periode, på at det her nettopp er en stasjon du har kommet til. Trommen har ingen lyd eller rytme, men togene under bakken går taktfast gjennom ruten sin.

Camille Norment er en amerikansk kunstner og musiker bosatt i Oslo. Norment arbeider i en rekke medier, og er kanskje mest kjent for sitt bidrag til Veneziabiennalen i 2015. Som i det stedspesifikke arbeidet i den nordiske paviljongen i Venezia, går lyd og de fysiske objekter hånd i hånd i mange av Norments verk. Spesielt har Norment arbeidet med instrumentet glassharmonika. I noen verk kan vi høre lyden, som i «Rapture» til Veneziabiennalen. Andre steder, som i «Rhythm Wars – Interval» på Løren stasjon, følges ikke det fysiske verket av et lydspor, men siden verket er forment som en skarptromme er det som musikken likevel til stede.

Sverre Wyller – «En blå stasjon»

Sverre Wyllers (f. 1953) verk på Løren stasjon er resultatet av et langt forskningsprosjekt. Dette er første gang Wyller arbeider med freskoteknikk, som det ikke lenger er mange som håndterer. Malemetoden har vært i bruk i mange hundre år, blant annet i renessansen der det mest kjente prosjektet kanskje er Michelangelos tak i det sixtinske kapell. Wyller selv henviser til Giotto's enda eldre stjernehimme i Arena-kapellet i Padua. Freskoen på Løren stasjon er bygget opp av sand, teglstein og linhalm som er tørket, bygget opp igjen og pusset ned i tre runder, før fargepigmentene som utgjør motivet er påført.

Prosjektet er utviklet i samarbeid med Bent Erik Myrvoll, Leon Roald og Otto Stornes, som sammen har bidratt til ny kunnskap om teknikken.

Wyllers verk er nær 30 kvadratmeter stort og er altså laget i en svært avansert teknikk, men viser et enkelt motiv – en stilisert lampe som henger over et bord. Motivet er emblematiske,

med referanser til skilt. Lampen og bordet henspiller også på konsentrasjon og ettertanke, og vokter over sporene der de reisende beveger seg til eller fra, eller har en pause der de venter på T-banen, langt der nede under bakken. Sammen med stasjonens arkitekt Arne Henriksen, har Wyller også medvirket til fargesetting av hvelvet i stasjonen, slik at dette virkelig blir «en blå stasjon», og en rolig pause på veien. Blå er også Sporveiens signalfarge helt tilbake til de første blå trikkene.